

emulze. Emulze (suspenze nejmenších kapek petroleje ve vodě) se připravuje následujícím způsobem:

V litru vařící vody se rozpustí 40–50 g draselného mýdla nebo vloček obyčejného mýdla. Získaný mýdlový roztok se ochladí na teplotu 50–60 °C a potom se do něho za nepřetržitého míchání vlijí dva litry petroleje. Výsledkem musí být stejnorodá směs, která se svou konzistencí podobá kysané smetaně. Jestliže je emulze připravena správně, se po několika dnech uskladnění, nerozdělí se na vrstvy petroleje a mýdlovou vodu a na jejím povrchu nebudou petrolejové „odlesky“.

Před použitím se petrolejo-mýdlová emulze zředí teplou vodou (1:2) a postříkují se jí stromy.

Jestliže emulzi chcete použít na postřik zelených listů, je nutné ji rozředit mnohem více – dvanáctkrát až třináctkrát – a ošetření zahrady provádět drobnými kapičkami směsi za zamračeného, ale ne deštivého počasí, nebo večer.

Todikamp - zázračný preparát

Tinktura ze zelených vlašských ořechů v petroleji

O tinktuře z vlašských ořechů v petroleji je třeba si povědět zvlášť. Jak ukázala praxe, tyto dva prostředky se skvěle navzájem doplňují a mají báječné léčivé schopnosti – zvláště proti onkologickým nemocem.

Na úspěšné spojení petroleje a zelených vlašských ořechů přišel Michail Petrovič Todika, moldavský vědec a kandidát geografických věd. Neměl lékařské vzdělání a pro své okolí byl pouze lidový léčitel. Po dobu dvaceti let léčil lidi svým „zvláštním“ preparátem.

Historie vytvoření preparátu začíná tím, že čtyřicetiletého vědce silně zachvátila radikulitida. Nedomáhal se sehnout – tkaničky na botách mu zavazovali rodinní příslušníci. Jakýkoli otřes během chůze u něho vyvolával silné bolesti. Strašlivé bolesti a bezmocnost medicíny dovedly Michaila Petroviče tak daleko, že dokonce přemýšlel o sebevraždě, ale jako starý voják se rozhodl, že jestli již má umřít, tak při hledání východiska, a že si slabošsky nevezme život.

Měl určité vědomosti z lidového léčitelství a začal uvažovat, co je nejsilnější zdroj fytoncidů. Vzpomněl si na několik příběhů o „hvězdě Jupitera“ (tak nazýva-

li vlašský ořech ve starověkém Římě). Tímto způsobem získal „jezdce“ – účinný základ léku.

Amirdovlat Amasiaci o vlašském ořechu:

„Jestliže se rozdrť čerstvá zelená skořápka vlašského ořechu, šťáva se vymačká, svaří s medem a udělá se kloktadlo, pomůže při angíně, která vznikla z hlenu a dalších přimíchaných látek. Vymačkaný olej pomáhá u všech druhů onemocnění nervů. Jestliže skořápku suchého ořechu spálíte a popelem posypete vřed, pomůže to. Jestliže sníte ořech, rychle se v žaludku stráví, ale může mu uškodit a také zvýšit množství žluté žluči a vyvolat bolest hlavy. Škodí při kašli. Jestliže se sní nalačno, pak vyvolává zvracení. Jestliže se sní s usušeným fikem a routou při otravě jedem, pak zachraňuje před smrtí. Jestliže se smíchá s medem a sní ve velkém množství, pomůže při plochých i podlouhlých hlístech. Jestliže se smíchá s routou a medem a přiloží na otok prsu, rozežene jej. Pomáhá při nervových křečích.

Jestliže člověka kousne vzteklý pes, pomůže, jestliže se ořech smíchá s medem, solí a cibulí a vzniklá směs se ořech přiloží k místu kousnutí. Jinou možností je směs sníst. Při bolestech břicha se stav člověka zlepší, jestliže se rozdrť a přiloží mu k pupku. Jestliže se skořápka spálí, rozetře s vínem a olivovým olejem a touto směsí se maže hlava dětí, prospívá to velmi vlasům, jimž pomáhá v růstu. Mazání hlavy pomáhá při plešatění. Jestliže se spálí jeho jádro, popel smíchá s vínem a dá ženám do pochvy, zastavuje měsíčky. Také prospívá, jestliže se jádro starého ořechu rozžvýká a přiloží na zhoubný nádor nebo se jím ma-

žou vředy. Pomáhá rovněž při oční píštěli. Jestliže se udělá horký obklad s olejem z ořechu, který se přiloží k pohmožděnému místu, pomůže to a utiší se bolest. Vnitřním užíváním listů a kůry stromu v dávce devět gramů se léčí vylučování moči po kapkách.

Jestliže se zelené listy rozdrť, smíchají s železnými pilinami, nechají týden rozležet, každodenně se promíchávají a pak se směsí maže hlava, obarví se šedé vlasy. Mazání hlavy pomáhá při ekzému. Jestliže se zelená skořápka svaří ve vodě a udělá se z ní kloktadlo (odvar), zpevní se zuby. K barvení šedých vlasů na černé pomocí oleje se do skleněné nádoby dá olivový olej a seřiznuté konce květenství ořechu, potom se nádoba zakryje a zakope pod ořešákem, ponechá se tam, dokud ořech zraje, a pak se vytáhne. Jestliže otylí lidé usnou ve stínu ořešáku, zhubnou. Jestliže se ořech rozdrť a namaže na tvář, odstraňuje pihy. Jestliže se ořech vyluhuje v medu, zahřívá ledviny, přivolává úlevu a také pomáhá při chladné povaze žaludku. Jestliže se sní velké množství ořechů, dojde k vypuzení hlístů. Jestliže se popel ze skořápky vypije s vínem, nebo se z něho udělá čípek, který se zavede do pochvy, pomůže to ženám při výtoku krve po kapkách.

Při akutní a pálivé vyrážce prospěje, jestliže se pryskyřice nadrobno rozdrť a maže na problematická místa. Jestliže člověk bude držet půst a žvýkat pouze ořech, pomůže mu to odstranit křeče (křeče nohou a nervové křeče). Jestliže se ze zelené skořápky vymačká šťáva, která se poté vaří s hroznovým moštem, dokud nezhoustne, a potom se kloktá, pomůže to při otoku krku, posílí rozviklané zuby a vyléčí zduřeni-ny. Dále pomáhá, jestliže se jádro starého ořechu spálí

a popel se nasype na vlhké vředy. Jestliže se smíchá s olivovým olejem, působí silněji. Rovněž pomáhá, jestliže se jádro starého ořechu rozzvýká a namaže se jím ekzém u dětí. Na vředy také působí prášek ze spálené tvrdé skořápky. Jestliže se velmi rozmělní a bere se každý den devět gramů prášku, pomůže to při výtoku moči po kapkách. Jestliže se třicet gramů kůry kořene svaří a vypije, vyvolává to zvracení lepkavého hlenu. Pomáhá to i při bolestech, jež vycházejí z oblastí od beder níže. Jestliže se čerstvou kůrou jeho kořene po tři dny jedenkrát denně namažou ústa, vyčistí se mozek a posílí smyslové orgány a rozum. Jeho olej je užitečnější než mandlový. Jeho náhražkou je olej violky a on sám je náhražkou oleje violky a routy.“

Pak bylo třeba nalézt „koně“ – rychlý prostředek, který pronikne skrz tkáň organizmu. Stal se jím benzin a petrolej. Benzin je velmi nevhodný a pro užívání nebezpečný. Todika jej hned zavrhl, ale u petroleje se zastavil. Extrakt zeleného vlašského ořechu v petroleji – to byl objev, na nějž přišel svými prostými úvahami.

Todika připravil extrakt a sám jej vyzkoušel. Přiložil zábal k bedrům a jeho bolesti poprvé ustoupily. Situace se opakovala i podruhé, potřetí, podesáté... Bolest odešla a více se nevrátila.

Zároveň objevil „vedlejší účinky“ preparátu. Od začátku války, více než čtvrt století, mu v hýždích zůstaly infiltráty od nespočetných injekcí, které dostával ve vojenské nemocnici. Tyto infiltráty se vstřebaly, ačkoli zábal aplikoval na bedra! Vědec z toho vyvodil, že extrakt vlašských ořechů v petroleji vítězí nad

otoky! Kromě toho si Todika s překvapením všiml, že někam zmizelo nachlazení, které se objevovalo stejně pravidelně jako koloběh ročních období. Tyto problémy souvisely s tím, že v dávném roce 1942 málem až k smrti zmrzl v zákopu ve stepi mezi Volhou a Donem. Nyní ho nachlazení zcela opustilo.

Za radikulitidou a nachlazeními následovala gastritida, zánět prostaty, artritida, pyelonefritida, hypertonie, skleróza, tromboflebitida, ischemie, schizofrenie, cirhóza, zvláštní typy neplodnosti, rakovina a j. Tyto ohromující úspěchy Todika podnítily k léčbě lidí – chtěl jim pomoci.

Dokud Todika zbavoval nemoci své přátele a kolegy, nevěnovali lékaři tomuto geografovi žádnou pozornost, ale první člověk, jenž se uzdravil z rakoviny, byl důvodem perzekuce tohoto lidového léčitele.

Představitelé ministerstva zdravotnictví byli na rozpacích: „Jak může lidem dávat petrolej a ještě k tomu vnitřně? Vždyť je karcinogenní!“

Todika nesměle poukazoval: „Ale ten člověk je naživu, i když měl umřít!“

Lidé z ministerstva zdravotnictví oponovali: „Stejně to tak nejde – petrolej je škodlivý!“

Todika se přel: „Dobře, dejme tomu. Ale vždyť i chlor je škodlivý, ale chlorid sodný již ne – je to obyčejná kuchyňská sůl. Stejně petrolejový extrakt ořechu není totéž co petrolej.“

Tyto důvody ministerské úředníky nepřesvědčily, ale naopak rozezlyly.

Ve společnosti, která je ovládána a řízena vzájemně provázaným soukolím vztahů a vazeb, se věda neřídí fakty, ale spíše autoritami. Michail Petrovič to ve

sporu s ministerstvem zdravotnictví dávno pochopil a operoval nejen statistikou vyléčených lidí a hypotézou o působení preparátu, ale i autogramy kosmonauta Popoviče a zpěváka Kobzara, děkovnými dopisy akademika Marčuka a básníka Ošanina, prosbami onkologických poraden z jiných měst a přiznáním vyléčených doktorů. Mezi jeho prvními pacienty byl také I. Papanin.

Todika mohl neustále na ministerstvo posílat dopisy známého básníka, jenž dříve pořádal koktail (i na to pomáhá ořech a petrolej). Ukazoval svědectví moskevského neurochirurga Kymrova, který když operoval mozkový nádor holčičce z Tiraspole, objevil pouze hnisavé duté části, jež byly po užití preparátu Todika zcela naplněné bývalými metastázami.

Celých dvacet let byl Todika oficiální medicínou perzekvován. S každým novým vyléčeným pacientem se Michail Petrovič vystavoval křížové palbě diplomovaných lékařských byrokratů, proti nimž byl bezbranný. Neměl lékařský diplom, a proto ho mohli kdykoli zavřít do vězení za nezákonnou lékařskou praxi. Preparát fungoval natolik úspěšně, že vášně kolem Todika vřely jak v detektivce. Ministerstvo zdravotnictví prostřednictvím státního zastupitelství prosadilo zákaz činnosti léčitelů a tento zákaz se pak ještě jednou opakoval. Tehdy nemocní napsali stížnost k moldavské komunistické straně a ta mu znovu dovolila léčit. Toto vše probíhalo po dobu dvaceti let!

Během své léčitelské praxe si Todika vedl domácí kartotéku. Neustále se zaplňovala novými příběhy onkologicky nemocných lidí, kteří byli jako zázrakem zachráněni. Pro ministerstvo zdravotnictví však jako

lékař bez diplomu nebyl nikdy ničím jiným než osamoceným lidovým léčitelem.

Jeho nápadů si však povšimnul profesor Andrej Georgijevič Malenkov a pochválil je. Profesor, jenž pracoval nedaleko Moskvy v Minmedpromu, dosáhl toho, že byly výsledky kišiněvského samouka přezkoumány. Závěry uznávané komise byly kladné. Poprvé za dvacet let!

Profesor Malenkov s kolegy odhalil vztah mezi odolností organismu vůči vytváření nádorů a silou spojů mezi buňkami v tkáních. To se shodovalo s hypotézou Todika, která objasňovala zázračnost jeho preparátu.

Podstata hypotézy spočívala v tom, že čím pevněji jsou buňky mezi sebou spojeny, tím obtížněji se v nich vytvářejí nádory a objevují metastázy. Preparát Todika zvyšoval spojení mezi buňkami, a tím je léčil z onkologických onemocnění.

Po smrti Todika se organizace Informelektro, již vedl M. D. Malej, rozhodla financovat výzkum preparátu. Akademie věd, ministerstvo zdravotnictví ani Minmedprom bez ohledu na to, že měly blahosklonný zájem o objevitele, nedaly na tuto práci ani kopějku. Organizace na tyto výzkumy vyčlenila sto šedesát tisíc rublů.

Výsledkem bylo vytvoření nového preparátu, který vycházel z Todikových myšlenek. Preparát je normalizovaný, netoxický a zachovává všechny kvality prvotní verze extraktu. Petrolej byl nahrazen lihovým roztokem. Zkoumáním byly objeveny další pozitivní přínosy a preparát byl pojmenován na počest svého tvůrce Todika *Todikamp*.

Ukázalo se, že Todikamp nejlépe působí na hojení ran a stabilizuje tkáňové systémy. Jinými slovy zvyšuje odolnost tkání vůči vytváření nádorů. Předpokládá se, že v blízké budoucnosti bude Todikamp nejen lékem na rakovinu, ale i preventivním prostředkem proti ní.

Pokusy na opicích potvrdily, že Todikamp nevyvolává změny u zdravých živočichů a pomáhá mobilizovat rezervy organismu. Pokusy na myších, kryších, králíciích a morčatech ukázaly jeho další účinky: Todikamp šestkrát snížil smrt zárodků a vznik vrozených znetvoření.

Profesor Malenkov říká, že Todikamp je pozoruhodný tím, že dovoluje spoléhat se na nepřímý přístup k léčení onkologických onemocnění. Neprobíhá boj přímo s nádorem, ale s příčinami, jež jej vyvolávají. Získali jsme všelék nejen na rakovinu, ale také základ řady preparátů, díky kterým můžeme posilovat obrannou schopnost nemocného člověka.

Poslední klinické testování Todikampu ukázalo, že má v léčení minimálně ještě dva velmi důležité účinky:

Vědci si povšimli především úlohy Todikampu při snižování rizika vzniku srdečních záchvatů, včetně infarktu. Při zkouškách na zvířatech zjistili, že Todikamp při vnitřním, a dokonce i při vnějším užívání, významně zpevňuje stěny cév, a tak zabraňuje krvácení. Užívání jedné čajové lžičky Todikampu u všech zkoumaných odvrátilo záchvat. V kontrolní skupině (tedy mezi těmi, kdo brali obvyklé prostředky) se zabránit vzniku infarktu podařilo pouze u padesáti procent nemocných.

Je třeba také podotknout, že když poté první skupina nemocných brala Todikamp (dávka 10–12 kapek třikrát denně), stav jejich jater se během krátké doby normalizoval!

Todikamp zpevňuje stěny cév, a zabraňuje tak krvácení – díky tomu působí proti teratogenitě a vzniku infarktu.

Na základě obrovského množství experimentálního a klinického materiálu vědci z Vysoké školy lékařské v Moskvě a z univerzity v Samarkandu zjistili ještě jednu schopnost Todikampu – přemáhá echinokokózu. Měchožil zhoubný – malý parazitní červ – je schopný se prokousat stěnou střev a usídlit se v játrech, plicích, mozku, a dokonce i v srdci. Způsobuje velké utrpení a smrt. Chirurgický zákrok není vždy účinný, protože měchožilové jsou stejně jako rakovinné buňky schopni parazitovat na různých místech těla. Když nejsou přemoženi, tak se při operaci rozšíří do celého organismu.

Todikamp v netoxických dávkách ničí měchožily zhoubné o devadesát osm procent úspěšněji, zabraňuje jejich rozmístění při operacích, a uzdravuje dokonce i v neoperovatelných případech. Důležité je, že Todikamp zároveň stimuluje imunitní systém a pomáhá organismu přemoci infekci, která echinokokózu doprovází.

Způsob přípravy Todikampu

Do třilitrové sklenice vložte 70–100 kusů zelených vlašských ořechů a zalijte je očištěným petrolejem až čtyři prsty pod hrdlo. Sklenici neprodyšně zakryjte (uzavřete kovovým víčkem), zakopejte do země (dej-

te do sklepa nebo kůlny) do hloubky 70 centimetrů, na víčko položte závaží o váze 10–12 kilogramů a nechte vyluhovat tři měsíce.

Způsob uskladnění: Skladujte na chladném místě v dobře uzavřené skleněné nádobě z tmavého skla. Preparát musí být nalit až pod uzávěr, neboť působící základ se při kontaktu se vzduchem ničí. Při skladování v nesprávných podmínkách ztrácí na účinnosti. Chraňte před dětmi. Doba skladování je tři roky.

Komentáře: Sám Todika připravoval extrakt mnohem rychleji. Kdyby čekal tři měsíce, není jasné, co by se s ním samotným stalo, protože nemoc by postoupila. V krajním případě je možné zkusit prostředek již po 2–3 týdnech.

Druhý způsob přípravy Todikampu

10 kusů zelených vlašských ořechů umlít v mlýnku na maso (ořechy utrhnout do 20. července). Získanou masu zalít třemi sklenicemi petroleje a nechat vyluhovat na tmavém místě 10–14 dní (potom je možné směs začít užívat). Zbývající část je možné nechat luhovat 40 dnů na světle. Získanou tinkturu přefiltrovat skrz gázu a Todikamp je připraven k užívání.

Třetí způsob přípravy Todikampu

Používá se pouze zvláště očištěný petrolej (přefiltrovaný podle speciálního postupu nebo letecký petrolej letního druhu, který neobsahuje jedovaté látky proti zamrzání). Do sklenice se nasypou vlašské ořechy, jež jsou nasbírány ve své přirozené velikosti, ale ještě mají mléčnou barvu, jsou měkké a dají se dobře probodnout dřevěným hřebíkem. Ořechy se nasypou

až po okraj sklenice a zalijí petrolejem tak, aby sahal k jejímu hrdlu, což zamezí přístupu vzduchu. Sklenice se neprodyšně uzavře. Směs se skladuje ve sklepe nebo je ji možno zakopat do země. Obvykle se nechává vyluhovat od čtyřiceti dnů do tří měsíců. Jestliže je však preparát potřebný bezodkladně, je možné jej začít užívat již po patnácti dnech. Po ukončení luhování se petrolej slije do láhve, která se neprodyšně uzavře. Skladuje se v ledničce nebo ve sklepe.

Kapalina je po odležení světlá, má měkkou usazeninu a zápach petroleje. Petrolej je rozpouštědlo, zachovává si svou hořlavost, tekutost a propustnost, ale již nedráždí živé tkáně a jeho chuť už není ostrá. Ořech ztrácí barvu a hořkost a vytváří usazeninu – chomáče. Hotová tinktura je lehce olejovitá tekutina, jež se po vetření do kůže vstřebává. Užití je vnější, vnitřní nebo kombinované – závisí na onemocnění.

Před léčbou je nevyhnutelně nutné ověřit reakci organismu na petrolej a ořechy – kůže za uchem se natře malým množstvím preparátu, a jestliže se neobjeví zčervenání ani drobná vyrážka, nemáte alergii na tyto látky.

Vnější použití (v podobě obkladů, mastí a zábalů): Zábal se odebírá při pocitu pálení, aby se zabránilo popálení kůže. Procedura se opakuje ob den. Tinktura lze vtírat dvakrát až třikrát denně. Obklad se přikládá na rány, vředy, otoky, krevní podlitiny a také na celé oblasti kůže. Obvykle se neodstraňuje z rány, ale navlhčí se, aby se nová tkáň při hojení nepoškodila.

Vnitřní užití: Tinktura se užívá po kapkách nebo čajových lžičkách půlhodinu před jídlem. Preparát je třeba začít užívat od 5–6 kapek ráno a večer před

jídlem, potom každý den přidávat po kapce – tak se v prvním týdnu dostanete na 15 kapek (1 čajová lžička). Druhý týden, a jestliže je to nutné, pak i třetí a čtvrtý, užívat po 15 kapkách a poslední týden zmenšovat dávkování po kapce denně až na 5 kapek. V zvláštních případech je možné pokračovat v léčbě dlouhodobě – třikrát užívat po 15 kapkách (udělat týdenní pauzu po každém měsíci). Lidé, kterým vadí zápach petroleje nebo mají alergii na ořechy, mají vnitřní užívání tinktury kontraindikováno.

Lékařský Todikamp

V tomto Todikampu se nepoužívá petrolej, ale speciální rozpouštědlo. Jedna tuna preparátu se získá po pěti destilacích z 20 tun petroleje. Díky tomu jsou odstraněny polycyklické uhlovodíky, které jsou toxické pro játra, a kromě toho je v Todikampu díky speciální účinné technologii extrahování výrazně vyšší koncentrace aktivního základu z vlašských ořechů než při „domácí“ extrakci.

Zkušenosti s užíváním Todikampu

Jedna žena se podělila o svou zkušenost s užíváním Todikampu – v kojeneckém věku měla vrozené poranění hlavy a otok mozku. Podstoupila osm operací, ale důsledky o sobě samozřejmě neustále dávaly vědět. Žena pořád bojovala o své zdraví a rozpracovala svůj ozdravný program. Dnes ve svých 42 letech vypadá výborně.

Ve svém ozdravném programu užívala Todikamp. Z vlastní praxe ví, že je účinný při léčbě jakéhokoli onemocnění od hlavy až po paty, a proto se rozhodla podělit o některé specifické zvláštnosti jeho užívání.

Podle jejích slov účinnost Todikampu mnohokrát předčí petrolej, a proto je třeba jej užívat v malých dávkách. Za závazné považuje jeho užívání podle schématu: začít na 5 kapkách třikrát denně 20 minut před jídlem, přidávat po jedné kapce každý den; dosáhnout až 15 kapek třikrát denně a pak znovu zmenšovat dávku do 5 kapek. Tvrdí, že to dá organizmu dobrý základ, dokonce i když člověk nesnáší petrolej. Toto schéma doporučuje také jako prevenci a pro začátek léčebné kúry.

Zdůrazňuje, že při užívání Todikampu se velmi často setkáváme s bolestí hlavy, pálením žáhy, říháním, závratí, ospalostí, únavou a také bolestí různých částí těla. To by vás však nemělo vylekat, protože z organizmu se odstraňují dokonce i ty nemoci, o kterých člověk neví, nebo na ně dávno zapomněl. Jinými slovy při léčbě Todikampem se prochází krizemi, ale při dalším užívání tyto jevy pominou.

Todikamp považuje za nejsilnější čisticí prostředek organizmu¹⁴, který z něho vyhání mnoho toxinů a nánosů. V souvislosti s tím doporučuje užívat všechny dostupné prostředky očištění organizmu, abychom mu pomohli situaci rychleji zvládnout (klystýry, očista jater a ledvin, masáže, zábaly ze soli, moči, hlíny nebo bylinek, dechová cvičení, dieta, hladovka, střídavá sprcha). V tomto případě se účinnost Todikampu zvyšuje a léčivé působení nastupuje mnohem rychleji.

Žena také doporučuje užívat byliny, jako jsou pelyněk, vratič a semena hřebíčku. Domnívá se, že pomáhají předejít usazování toxinů v organizmu. Tyto byliny doporučuje užívat od začátku užívání Todikampu. Kúra je třikrát 10 dní s desetidenní pauzou. Dávková-

ni: 1/2 čajové lžičky květů pelyňku nebo vratiče (je možné oba společně), které jsou rozemleté v mlýnku na kávu, plus 1/20 čajové lžičky rozemletého hřebíčku. Užívá se v sušeném stavu (prášek) a zapijí se chladnou vodou před každým užitím Todikampu.

Při zvláště těžkých onemocněních (rakovina, sněť, pooperační období a pod.), když je člověk velmi slabý a nic nejí, je nutné ihned dávat Todikamp po 2 čajových lžičkách třikrát denně, plus výše uvedené byliny po dobu 21 dnů. Potom udělat přestávku 1–2 týdny a dávat po 25 kapkách třikrát denně po dobu měsíce a pak udělat měsíc pauzu. V takových případech může jídlo nahradit lžice medu nebo šťávy. Na základě své praxe žena tvrdí, že jestliže člověk nemůže vůbec jíst, potom tento preparát organismu neškodí a za nějakou dobu (obvykle 7–10 dnů) se objeví zdravý apetit bez zvracení a nevolnosti.

Na základě své praxe žena uvedla také některá omezení.

Todikamp je neslučitelný s medicínskými preparáty, zvláště s psychotropními, a proto je žádoucí je vyřadit. Todikamp sám o sobě je silný anestetický a nervový systém uklidňující prostředek, a proto se objevuje ospalost. Jestliže současně s ním užíváte preparáty na snížení tlaku, může dojít k příliš prudkému náhlému snížení tlaku, což je pro slabé srdce velmi nebezpečné. Ve své léčebné praxi k snížení vysokého tlaku používá pouze bylinné vodní nálevy. Domnívá se, že tím může regulovat dávku a současně získá potřebný účinek.

Todikamp je neslučitelný s alkoholem. Preparát je roznášen krví do každé buňky, a když se dostane do

organismu, hromadí se. Vlastnosti preparátu – „dlouhodobost“ a „všudypřítomnosti“ – jej umožňují užívat v dostatečném množství. Podle pozorování je do plného vyléčení nutných okolo 0,5 litru a pak se preparát užívá jako prevence. Schéma užívání je možné upravit podle onemocnění, věku a zdravotního stavu.

Todikamp má díky přítomnosti petroleje silné energetické vlastnosti, a proto při smíchání krve s vypitým petrolejem dochází k silné chemické reakci a organizmus začíná „hořet“! Jestliže je nemocný člověk oslaben, může dojít k zástavě srdce. Lidé, kteří se uzdravili z těžké nemoci, často hřeší alkoholem.

Během léčebné kúry a také přibližně 1–2 roky po ní se nedoporučuje pobyt na slunci (zvláště na jeho přímých paprscích). Optimální sluneční zátěž je méně než 20–30 minut denně.

Pouze při dodržování těchto podmínek působí Todikamp normálně.

V současné době jsou nahromaděny bohaté zkušenosti s užíváním Todikampu jak jednotlivými léčiteli, tak středisky netradiční medicíny. Stručně se o nich zmíním:

- při vtírání preparátu do kůže hlavy spolu s jemnou masáží přestávají vypadávat vlasy. Procedura se doporučuje opakovat ob den do získání potřebného efektu;
- při mazání nebo kapání Todikampu do nosu dvakrát denně po dobu dvou dní zmizí jakákoli rýma a polypy nosohltanu;
- při mazání lící kosti a čela spolu s mírnou masáží dvakrát až třikrát denně po dobu 3–5 dnů pomínou záněty lící dutiny a frontitida;

- při vtírání preparátu třikrát denně po dobu 2–3 dnů se očišťuje kůže tváře od akné, vyrážek, řezných ran, krevních podlitin a modřin;
- svalové bolesti s křečemi, vyrážky, svědění, pocení, plísňové infekce končetin a další nemoci pominou hned poprvé (nebo postupně) díky vtírání Todikampu a obkladů nebo krátkodobých zábalů s ním;
- při vnitřním užívání tinktury se „neočekávaně“ projevuje její silná protizánětlivá schopnost. Při krátkodobém kontaktu se sliznicí ústní dutiny – vyplachování a olizování jazykem a následně polknutí dávky Todikampu – mizí zánět čelisti, dásní, jazyka, hltanu a hrtanu. Velmi rychle mizí záněty sliznice dutiny ústní, bolesti zubů, záněty hrtanu, angíny a záněty hltanu;
- díky rány hojícím vlastnostem Todikampu se popálení ústní dutiny, jazyka, hltanu, hrtanu, jícnu a žaludku horkým jídlem a jinými silnými dráždiči vyléčí rychleji a proběhne mírněji a lehčeji než při užívání léků;
- nachlazení nebo následky přetěžování hlasivek a chrapot zpěváků i příliš aktivních řečníků pomine po druhém nebo třetím kloktání preparátu;
- u nemocných s akutními i chronickými zánětlivými procesy v žaludku a střevech je příznivé působení Todikampu zaznamenáno v celém zažívacím traktu, od dutiny ústní po konečník. Jestliže se zdržíte vydatné stravy, odstraní preparát (po jedné čajové lžičce ráno a večer před jídlem po dobu několika dnů) různé poruchy trávení, nor-

- malizuje peristaltiku, zbaví zácpy a ulehčí vylučování plynů;
- při pravidelném užívání Todikampu po dobu 10–15 dnů při zachování pravidel jeho používání mizí první příznaky hemoroidů s krvácením a také trhliny řitního otvoru a polypi;
- léčba Todikampem dobře účinkuje na široce rozšířené chronické nemoci, jako je revmatismus, dna a některé další, které se týkají opěrného, pohybového, nervového a cévního systému. Obvykle k uzdravení nemocného stačí čtyři až osm léčebných zábalů. Současné užití manuální terapie proces léčby urychluje;
- léčba Todikampem pomáhá i při nepříjemných nemocech, jako je polyartritida, artritida a artróza nejrůznější povahy: s bolestmi, otoky cév a objevením se tekutiny v kloubu. Todikamp se užívá ke vtírání, obkladům a krátkodobým zábalům v kombinaci s masáží;
- léčivé vlastnosti Todikampu dovolují účinně léčit infekce cév dolních končetin – rozšíření cév. Jestliže se onemocnění zachytí v samotném začátku (objevení bolesti, oslabení nemocné končetiny, křeče a projevy rozšiřujících se cév až k vytvoření křečových žil) a po dobu 3–5 dnů se Todikamp dvakrát až třikrát denně vtírá do nemocného místa, dělají se krátké zábaly a dodržuje se klid, odstraní se počáteční symptomy a zcela se obnoví zdravé cévy;
- léčba velmi rozvinutých a zanedbaných křečových žil není tak účinná, ale umožňuje zabránit vzniku zánětu žil. Také v těchto případech po-

máhá vtírání Todikampu dvakrát denně (ráno a večer), obklady a klid. Nemocným se doporučuje užívat Todikamp také vnitřně po čajové lžičce ráno a večer po dobu 3–4 týdnů;

V současné době je Todikamp oficiálně povolen k volnému užívání v Kazachstánu a Tádžikistánu. Také ruští vědci se tímto preparátem vážně zabývají – výzkum Todikampu probíhá ve Volgogradu ve vědecko-výzkumném institutu masné a mléčné výroby a zpracování produkce živočišné výroby. Na vylepšování Todikampu zde pracují již desítky let vědci z různých oborů: biologové, lékaři, chemici i veterináři.

Vědci tohoto institutu se rozhodli do extraktu zelených vlašských ořechů v leteckém petroleji přidat propolis a květnový květní pyl. Výsledkem je vznik preparátu, který nazvali Todikamp ideál. Ve *Zprávách Ruské akademie zemědělských věd* z roku 2002, č. 2 si můžeme přečíst následující tvrzení: „Můžeme tvrdit, že jedinečné vlastnosti Todikampu ideál jsou výsledkem toho, že na organismus komplexně působí dvacet tři základních složek preparátu, jež stimulují jeho imunitu a mají metabolický a protinádorový účinek.“

V novém produktu objevili přítomnost selenu. Poslední dobou se u lidí a živočichů stále častěji projevuje nedostatek tohoto stopového prvku, což může mít vážné důsledky. Nedostatek selenu vyvolává u člověka vznik kardiopatie, poruchu imunitního systému a další obtíže. Známa je úloha selenu v prevenci a léčbě zhoubných nádorů – zvláště těch, jež jsou virového původu nebo vznikly vlivem záření.

Mnozí nemocní se již léčí novým preparátem a spolu s ním užívají také olej z hořčice a tykve. Máme

informace o vyléčení rakoviny krku, zánětu slinivky břišní, retikulosarkomu a cukrovky.

Todikamp ideál je účinný při léčbě rakoviny různé lokalizace, u onemocnění gastrointestinálního traktu, pohybového a opěrného systému, kožních nemocí, nachlazení a mnoha dalších onemocnění.

Kontraindikován je při zvýšené citlivosti ke složkám preparátu a jodidu. Způsob užívání je stejný jako u Todikampu.

Fytotodik a Todiklark

Existence Todikampu a jeho účinnost podnítila mnohé vědce a léčitele k vytvoření nových preparátů na bázi petroleje. Jedním z nich je Gennadij Garbuzov, který o petroleji napsal:

„Jestliže se petrolej užívá v stanovených dávkách a očištěný, nikomu neškodí. V Polsku tato metoda získala státní licenci. Užití petroleje třikrát denně po jedné čajové lžičce dokáže odstranit subfebrilní teplotu, jež trvá okolo roku. Petrolej se ale nesmí užívat dlouhodobě. Nejlepší je, když kúra trvá dva týdny a po ní následuje dva týdny pauza.“

Doktor Ulanov doporučuje začít léčbu od 3–5 kapek denně: „Preparát není dovoleno užívat při onemocnění jater. Po užití petroleje se může vyskytnout lehké pálení v břiše, říhání petroleje a občas i pocit na zvracení, a proto je petrolej třeba užívat nalačno a pak je nutné 1,5–2 hodiny nepřijímat potravu. Lépe je poležet si.“

Po petrolejové kúře navrhuji provádět 3–7 dnů hladovění, které umožní odstranit zbytky petroleje z organismu.“

Protože Gennadij Garbuzov zkoumá Todikamp dlouhou dobu, zjistil, že v třilitrových sklenicích, kde byl Todikamp uskladněn, se může na plodech zeleného vlašského ořechu při dlouhodobém skladování v teple rozvíjet plíseň. Preparát není ideálním fytoncidem – alespoň pro některé plísně. V tinktuře ořechu ve vodce plíseň neroste!

Gennadij Garbuzov popsal následující případ: Nemocná trpěla rakovinou slinivky břišní, jež se přidala k jejím dřívějším onemocněním – nemocným játrům, zácpám, vředům na dvanácterníku, polypům, zánětu tlustého střeva a gastritidě. Operace odmítla. Přišla za vědcem A. G. Malakovem, který pracoval v laboratoři, kde se zkoumal Todikamp. Léčila se podle jeho metody (důležitou podmínkou bylo, že při vnitřním užití se preparát nezapíjí):

První týden po 20 kapkách, druhý týden po 30 kapkách, třetí a čtvrtý týden po 40 kapkách. Todikamp užívala třikrát denně dvacet minut před jídlem. Každý den položila na oblast jater lněnou látku, na niž kapátkem nanasla Todikamp a kterou překryla obkladem. Poté následovalo na tři týdny přerušování léčby.

Druhá kúra: První týden po jedné čajové lžičce, druhý, třetí a čtvrtý týden po dezertní lžičce. Todikamp užívala třikrát denně 20 minut před jídlem.

Druhý týden léčby bylo nemocné špatně, protože začala ozdravná krize: průjem s hlenem, krví a jakýmsi bílými vlákny. Garbuzov tato vlákna považoval za kandidózu. Bolesti byly strašlivé a záchvaty nekontrolovatelné. Nemocná ztratila víru ve vyléčení, ale na naléhání doktorů z experimentální laboratoře pokračovala v užívání Todikampu a začala třetí kúru.

První týden po 20 kapkách, druhý týden po 30 kapkách, třetí týden po 40 kapkách a čtvrtý týden po jedné čajové lžičce. Na konci třetí kúry pocítila zlepšení a potom poznala, že se začíná uzdravovat.

Léčbu Todikampem vědci doporučovali opakovat ne dříve než za půl roku a potom jednou za rok jako prevenci. Lékařská prohlídka ukázala, že nádor zmizel.

Garbuzov se domnívá, že je nutné, aby se onkologicky nemocní preventivně léčili i po zmizení nádoru. Říká, že přerušování léčby na šest měsíců je přehnané. Pouze po třikrát provedeném měsíčním kurzu je možné udělat půlroční přerušování.

Kúru Todikampu doporučuje Garbuzov střídat s užíváním tinktury ořechu černého ve vodce – po měsíční pauze provádět kúru tinkturou černého ořechu ve vodce a potom opět udělat jeden měsíc pauzu – přerušování mezi kúrami Todikampu pak trvá tři měsíce.

V některých případech doporučuje provést celý cyklus kúry Todikampem (tři kúry) a potom kurz užívání tinktury černého ořechu ve vodce (tři kúry). Toto schéma se obvykle používá, když je naprosto očividný účinek jednoho z těchto preparátů.

Pro děti a zvláště oslabené lidi s onemocněním jater doporučuje Garbuzov mírnější variantu užívání Todikampu: první týden po 10 kapkách, druhý po 15 kapkách, třetí po 20 kapkách, čtvrtý po 25 kapkách, pátý po 20 kapkách, šestý po 15 kapkách a sedmý po 10 kapkách.

Užívat třikrát denně půlhodiny před jídlem. Ničím nezapíjet! Poté následuje pauza jeden měsíc. Během přerušování léčby dělat každý den zábal z Todikampu na játra.

Když nádor uvnitř jater zmizí (a je to potvrzeno lékařskou prohlídkou), užívá se Todikamp jako prevence dvakrát ročně (na jaře a na podzim) podle následujícího schématu: první týden po 10 kapkách, druhý po 15 kapkách, třetí po 20 kapkách, čtvrtý po 15 kapkách a pátý po 10 kapkách.

G. Garbuzov doporučuje k léčbě adenomu prostaty užívat Todikamp v kombinaci s vlašovičnickem. Oba preparáty je nutné začít užívat od malé dávky, která se pak postupně zvyšuje.

Ženám při gynekologických onemocněních a dysplazii se doporučuje vnější užití petroleje. V petroleji nebo Todikampu se namočí tampon, který se potom zavede do pochvy na jednu minutu a hned vytáhne, aby nedošlo k popálení sliznice. Stačí dělat 1–2 procedury denně a ráno pochvu vyplachovat solným roztokem.

Při rakovině dělohy doporučuje Garbuzov vyplachovat ji čistým petrolejem nebo ještě lépe Todikampem nebo Fytotodikem (ten tvoří petrolej, list ořešáku, list myrty, pupeny topolu, česnek a pelyněk). Pro ušetření preparátu je lepší jej užívat v podobě tampónů na noc.

Někteří léčitelé doporučují první kúru Todikampu provádět se sníženými dávkami – od 5 kapek třikrát denně, přidávat po jedné kapce každý den, dostat se na 15 kapek třikrát denně a potom zmenšovat dávku do 5 kapek. To dovolí organizmu přizpůsobit se dokonce i v případech, kdy nemocný petrolej nesnáší (jako prevenci).

Garbuzov se domnívá, že souběžně s Todikampem je možné užívat i mnoho různých léčivých a celkově posilujících bylin (nejedovatých), ale ne zároveň s To-

dikampem, ale obvykle po pauze (například 30 minut po užití Todikampu).

Uvedu ještě jeden příklad z Garbuzovy praxe. Žena trpěla erozí dělohy; trápily ji silné bolesti v oblasti dělohy, pochvy a pánevních kostí. Spodní část břicha jakoby ji spaloval oheň. Do pochvy dala tampon, jež namočila v Todikampu, a na spodní část břicha a křížovou část páteře zábal. Tampon z pochvy vytáhla za několik minut, protože silně pálil. Myslela si, že vše popálila. Ráno bolesti zmizely a výtok se zmenšil. Proceduru zopakovala ještě dvakrát. Před léčením byla děloha 14 týdnů zvětšená a po léčení (3 tampóny) se vrátila do normálního stavu.

Pro tampóny v gynekologii navrhuji používat následující směs: jeden díl Todikampu rozředit v pěti dílech olivového oleje nebo rybího tuku. Účinek bude stejný, ale nepříjemných pocitů mnohem méně.

Při myomu a nádorech v děloze a také u dalších gynekologických onemocnění Garbuzov doporučuje užívat tampóny s hlínou a Todikampem. Užívá se nejobyčejnější hlína, která je téměř všude pod vrchní vrstvou půdy. Hlína s gázou vytvoří jednu vrstvu a z té se vyrábějí tampóny v podobě párku. Na hlínu se nakape 1–2 kapky Todikampu (jestliže jej budete normálně snášet, pak je možné 5 kapek i více, ale lepší je směs Todikamp a olej v poměru 1:5). Tampon s hlínou se zavede dovnitř co nejbliže ke krčku dělohy a tam se nechá 2–3 hodiny. Léčebná kúra trvá měsíc, potom následuje přerušování a pak se vše opakuje. Výsledkem je, že nemocní nemusejí být operováni.

Fytotodik

Gennadij Garbuzov navrhl zdokonalit preparát Todikamp – přidat do něho při přípravě masti nať pelyňku, pupeny topolu nebo břízy, česnek, myrtu, střemchu bobkotřešňovou a eukalyptus. Základ masti: hlína nebo mastek, zásyp a škrobová moučka. Smíchává se 100 mililitrů petroleje nebo Todikampu nebo Fytotodiku s připraveným základem masti, který je zředěn vodou do konzistence kysané smetany. Na vnější aplikace se používá 1–2 čajové lžičky preparátu a provádějí se jednou až dvakrát denně. Mast lze užívat i při vnitřních nehluboko ležících nádorech (fibrocystická mastopatie, osteosarkomy a také sarkomatózy plic a další), kdy se nanáší nad ně.

Todiklark

G. Garbuzov navrhl i další zlepšení Todikampu. Bral v úvahu několikanásobné převýšení léčivých vlastností černého ořechu ve srovnání s obyčejným vlašským ořechem, a proto se rozhodl připravit tinkturu z černého ořechu.

Tinktura černého ořechu je v onkologii a při dalších onemocněních oblíbená zásluhou doktorky Ch. Klark, která navrhla vytvořit tinkturu černého ořechu ve vodce. G. Garbuzov přihlížel k nápadům M. P. Todika a Ch. Klark a využil hlavní kvality uvedených metod. Rozhodl se sloučit vše nejlepší v jednom preparátu – v tinktuře černého ořechu v petroleji. Nový preparát nazval Todiklark.

Vlastní praxe G. Garbuzova ukázala, že Todiklark je mnohem silnější a lepší než Todikamp. Svým paci-

entům většinou ordinuje Todiklark, jež sám připravuje ze zvláště očištěného leteckého letního petroleje.

G. Garbuzov považuje za užitečné užívat spolu s Todiklarkem i prášek z pelyňku, hřebíčku a vratiče. Obvykle dává 1/3 čajové lžičky a v některých případech je dávka až 1/2 čajové lžičky. Byliny doporučuje užívat před nebo po Todiklarku. Jestliže prášek z pelyňku nebo z dalších bylin nemocný přijímá špatně, je možné prášek vložit do střídky chleba. G. Garbuzov doporučuje užívat Todiklark následujícím způsobem: po třiceti kapkách třikrát denně před jídlem. Léčebná kúra trvá měsíc a potom se udělá jeden měsíc pauza. Za rok se provádějí až tři kúry. Při opakovaných kúrách při onkologických onemocněních je možné jednorázovou dávku zvýšit až po dávku jedné čajové lžičky a denní do výše tří lžiček. Během třetí kúry, jestliže vše probíhá normálně, je dovoleno dávku zvýšit až po jednu dezertní lžičku.

Jestliže nemocný z jakýchkoli příčin nemůže pít Todikamp, existuje tinktura zeleného vlašského ořechu (používá se ořech, který má mléčné zbarvení) ve vodce. Její užívání je jednodušší: po jedné polévkové lžici třikrát denně pro dospělé, dávkování pro děti je nižší.

Tinktura zeleného vlašského ořechu ve vodce se užívá při chudokrevnosti a glomerulonefritidě. Tento prostředek účinkuje výborně proti hlístům a je vhodný pro léčbu jater a žaludku, pro zředění (při tromboflebitidě) a očištění krve (všechny druhy rakoviny, žloutenka, leukémie, systémový lupus erythematodes a další onemocnění).

Pro léčbu polycystózy (zvláště nadledvinek) se tinktura vlašského ořechu smíchává se stejným množstvím medu nebo cukru, tři týdny se skladuje v chladu (ve sklepě nebo ledničce) a pije se po jedné čajové lžičce dvakrát denně.

Tinktura ve vodce se stejně jako Todikamp úspěšně používá i u radikulitidy, osteochondrózy, hypertonie a osteomyelitidě (užití vnější i vnitřní).

Další sloučeniny uhlíku používané v lidové medicině

Tato část obsahuje hlavně teoretické informace o různých sloučeninách uhlíku, jež se používají v lidové medicíně. Časem hodlám rozšířit tuto část a prosím čtenáře, kteří mají zkušenost s užíváním sloučenin uhlíku, aby mi o ní napsali a popsali, jak se léčili a s čím se setkali během uzdravování.

Benzin

Benzin je směs uhlovodíků C_4-C_{12} , jež se užívá zevně.

Naftalen

Naftalen (z řeckého *naphtha* – ropa; $C_{10}H_8$) je uhlovodík aromatické řady s dvěma spojenými benzenovými jádry.

Čistý naftalen je tvořen lesklými lupínky, jeho teplota tání je $80,2\text{ }^\circ\text{C}$ a teplota varu $217,9\text{ }^\circ\text{C}$. Má charakteristický zápach. Naftalen není rozpustný ve vodě, ale dobře se při zahřívání rozpouští v lihu, éteru a benzolu. V roztaveném stavu je velmi dobrým rozpouštědlem mnoha jiných obtížně rozpustných organických sloučenin.

Naftalen se obvykle získává z černouhelného dehtu a při frakční destilaci ropy.